

Nr 146.

Av herr **Arne**mark m. fl., om pension åt byggnadskamreraren
C. J. Lindegréns änka Anna Adèle Lindegrén.

Förre byggnadskamreraren vid statens järnvägsbyggnader Carl Johan Lindegrén, född den 8 febr. 1862, avled den 29 juli 1930 och efterlämnade vid sin död änkan Anna Adèle Lindegrén, som är född den 12 juli 1863.

Lindegrén började sin anställning som extra schaktmästare vid statsbanebyggnaderna i Norrland 1887 och tjänstgjorde där med ett kortare avbrott till 1902. Åren 1905—1929 tjänstgjorde han i olika befattningar vid Stockholms bangårdsbyggnader och järnvägsstyrelsens byggnadsbyrå. Den 31 augusti 1929 avgick han med pension efter en anställning i statens tjänst av nära 37 ½ år. Han var känd som en dugande tjänsteman och tilldelades 1922 guldmedalj för nit och redlighet i rikets tjänst.

Såsom tjänsteman vid statens järnvägsbyggnader kunde Lindegrén icke vinna delaktighet i Statens Järnvägars änke- och pupillkassa, varigenom änkan vid hans frånfälle blev utan pension.

Bouppteckningen efter Lindegrén utvisade en behållning av 2 873 kronor, vilken nästan helt utgjordes av lösöre. Änkan är sålunda medellös och på grund av hög ålder och sjuklighet nu urståndsatt att försörja sig själv.

Vid 1934 års riksdag väcktes motion (II:21) om ett understöd av 500 kronor åt fru Lindegrén, vilken motion av riksdagen avslogs i enlighet med bankoutskottets hemställan. Vid utskottets hemställan var emellertid fogad en reservation, vari föreslogs en årlig pension av 492 kronor åt henne.

I sin motivering erinrade bankoutskottet om, att efterlevande till tjänstemän vid statens järnvägsbyggnader enligt praxis i regel icke ansetts böra ifrågakomma till erhållande av pension, enär dessa tjänstemän såsom kompen- sation för frånvaron av familjepensionsrätt tillerkänts något högre löne- förmåner än motsvarande personal vid statens järnvägar, och att undantag från denna regel kunde ske endast om alldeles särskilda omständigheter vore för handen.

De undantag från nyssnämnda regel, som förekommit, torde i allmänhet hava skett då långvarig tjänstetid och särskilt ömmande omständigheter motiverat det.

I sitt äktenskap med Lindegrén har fru Lindegrén två barn, en son och en dotter, och i ett tidigare äktenskap tre söner. Vid mannens i det första äktenskapet frånfälle voro sistnämnda barn i späd ålder och änkan i fattiga omständigheter. Lindegrén, som gifte sig med henne ett par år därefter, påtog sig genom sitt äktenskap försörjningsplikt för barnen i det tidigare äktenskapet. Detta förklarar tillfullo, att Lindegrén med sin blygsamma lön icke förmått att tillfredsställande sörja för änkans ålderdomsförsörjning.

Beträffande den lön, han åtnjutit, är för övrigt att märka, att den enligt ett i debatten i andra kammaren vid frågans behandling år 1934 åberopat intyg, emanerande från järnvägsstyrelsen, endast varit 4,1 % högre än enligt motsvarande löneklass vid statens järnvägar och icke 8—10 %, som eljest torde hava ansetts normalt för befattningshavare vid statens järnvägsbyggnader såsom kompensation för utebliven familjepensionsrätt.

De fyra sönerna äro av olika anledningar icke i stånd att lämna sin moder försörjningshjälp. Att fru Lindegrén hittills icke kommit det allmänna till last är att tillskriva den omständigheten, att dottern, som har kontorsplats med blygsam lön, har kunnat ha hem och hushåll gemensamt med sin moder. Genom att hyra ut en del av sin lägenhet, vilken uthyrningsverksamhet fru Lindegrén tills i höstas kunnat sköta, har mor och dotter med stora ansträngningar nödtorftigt kunnat hålla ihop hemmet och ekonomin. På grund av moderns höga ålder och sämre hälsa ha de nu nödgats upphöra med rumsuthyrningen och flyttat till mindre bostad. Man måste därför nu räkna med att de i fortsättningen icke kunna existera på dotterns lön. Detta så mycket mindre som dottern lider av invaliditet som svit av genomgången barnförlamning och på grund av nervklenhet är nödsakad att göra avsevärda utgifter för läkarvård och sjukledighet. En smula hjälp till självhjälp synes här vara i hög grad på sin plats.

Hänsynen till fru Lindegréns höga ålder och sjuklighet och de ömmande omständigheter, som i övrigt otvivelaktigt äro för handen, tillika med mannens nära 40-åriga anställning i statens tjänst, utgöra tillräckligt bärande motiv för att riksdagen upptager frågan till förnyad prövning och nu beviljar henne en mindre årlig pension. Hemställes därför,

att riksdagen måtte från och med den 1 januari 1936 bevilja byggnadskamreraren Carl Johan Lindegréns änka Anna Adèle Lindegrén en årlig pension av 492 kronor.

Erforderliga handlingar överlämnas direkt till vederbörande utskott.

Stockholm den 17 januari 1936.

G. Arnemark.

Carl Lindberg
i Stockholm.

Frans Severin.

Bertha Wellin.

Åke Hassler.

Carl Patric Ossbahr.

Ernst Hage.

Ruth Gustafson.

Erik Nylander.

Agda Östlund.

R. Lundqvist.